

A víziközmű törvény első módosítása és hatása az integrációra

Dr. Szabó Iván ügyvéd,
a MaVíz Jogi Bizottság társelnöke

Az Országgyűlés 2012. július 14-én a 2012. évi CVI.

Törvénnyel módosította a Víziközmű-szolgáltatásról szóló 2011. évi CCIX. törvényt néhány kapcsolódó jogszabállyal, a törvény 2012. július 13-án került kihirdetésre.

A módosító törvény elfogadásával ismét a magyar víziközmű jog egy legendás korszakán vagyunk túl, amely nem kevés izgalmat tartogatott az utolsó percekig. Huszonöt év hiába való várakozást követően a víziközmű-szolgáltatásról szóló 2011. évi CCIX. Törvény „fenekestül” forgatta fel a magyar víziközmű szektort, olyan vitákat kavart és olyan folyamatokat indított el, amely szükségessé tette a törvény módosítását, még annak teljes hatálybalépését megelőzően. Az alábbi cikkben megpróbálom szubjektíven összefoglalni azokat az általam legfontosabbnak tartott újdonságokat, amelyeket a jogszabály-módosítás tartalmaz.

A cikk alapját a Debreceni Öko-Aqua kiállításon 2012. július 13-án a plenáris ülésen elhangzott előadásom képezi, természetesen kiegészítettem néhány olyan újdonsággal, amely azt követően épült be a jogszabályba.

Ahogy a víziközmű törvénnyel kapcsolatos korábbi cikkemben is, most sem próbálkozom teljességre törekedni, hiszen azt majd a törvényhez írt részletes kommentárnak kell megkísérelnie, amelynek előfeltétele lesz a régen várt végrehajtási rendeletek megjelenése is. Bízom benne azonban, hogy sikerül néhány olyan változásra rámutatnom, amely megkönnyíti a jogalkalmazók helyzetét.

Ha általában össze akarjuk foglalni a törvény módosításának indokait, akkor első helyen kell megemlítenünk a jogszabályi koherencia megteremtésének igényét.

2011-ben a rendkívül feszített jogalkotási munkában a Nemzeti Vagyonról szóló 2011. évi CXCVI. Törvény (továbbiakban az NVtv.) előkészítése párhuzamosan haladt a Víziközmű-

szolgáltatásról szóló törvény előkészítésével (továbbiakban VKSZtv.), ezért a két jogszabály összhangját már nem volt idő megteremteni. Bár a jogszabályi hierarchiában a két törvény azonos szinten szerepel, az NVtv. deklaratív jelentősége miatt nyilvánvaló volt, hogy a VKSZtv.-t szükséges ezekhez a vagyoni jogi irányelvekhez igazítani.

Számos jogtechnikai hiba is maradt az eredeti törvény szövegében, amelyet korrigálni volt szükséges. (Megjegyzem, hogy ettől sajnos a módosított jogszabály sem lett mentes, hiszen egy politikai vitákban születő törvény esetében hiábavaló elvárás lenne, hogy ilyen jellelmező technikai hibák ne maradjanak, de azt gondolom, hogy ezeket majd a végrehajtási rendeletek, az évek alatt kialakított bírói gyakorlat, vég-

ső soron pedig a további módosítások ki fogják küszöbölni).

A törvény módosításának harmadik indoka a politikai, gazdasági és társadalmi szükségszerűség volt. Már az eredeti törvény 2011-es elfogadásának év végi hajrájában az a kompromisszum született, hogy az árszabályozási kérdésekre tekintettel a törvény még 2012 előtt kerüljön elfogadásra, azonban az önkormányzati érdekek miatt a törvényt vissza kell majd hozni, hogy az üzemeltetés egyes lehetőségei módosuljanak.

Ez indokolta, hogy a törvénymódosítást ismét nem a szaktárca nyújtotta be, hanem Kósa Lajos, Székő József, Nógrádi Zoltán és Dr. Kovács Zoltán országgyűlési képviselők egyéni képviselői indítványaként került előterjesztésre. Ezen törekvések egyébként

a kiszervezés és a holdingszerű működésre vonatkozóan kerültek érvényesítésre a törvényjavaslatban.

A szakmában valószínűleg mindenki egyetért azzal, hogy a VKSZtv. 2012. január 1-jei hatálybalépése és a 2012. június 30-ai időszak (utólag helyesebb 2012. július 15-re korrigálni) egy igen izgalmas korszakként vonul be a magyar víziközmű iparág történetébe.

Bár az eredeti törvény elfogadását megelőzően próbáltuk minden erőnkkel felhívni a szolgáltatók és az ellátási felelősök figyelmét az integrációs rendelkezésekre, ennek ellenére a – talán az év végi hajrá, és a karácsonyi-szilveszteri ünnepek miatt – általánosan volt mondható a döbbenet, amely a törvény hatálybalépését követte.

Azoknak, akik abban bíztak, hogy ha 25 éve nem sikerül víziközmű törvényt alkotni, akkor ez most sem fog sikerülni, és a törvényjavaslat eltűnik majd valahol a politika és a tárcáérdekek útvesztőjében, a törvény pusztá léte is kellemetlen meglepetést okozott.

El kell ismerni azonban, hogy a kezdeti meghökkenést igen gyors helyzetfelismerés váltotta fel, és az az integrációs folyamat, amelyet a törvény kifejezetten deklarált célként jelölt meg, gőzerővel indult meg.

2012 februárjában egy a MaVíz által szervezett konferencián megjósoltam, hogy kissé tréfásan ez a korszak a „Bellum omnia contra omnes” („Mindenki harca mindenki ellen”) és a „Munus muniusi lupus est” („Víz-mű vízműnek farkasa”) korszaka lesz. A jóslatok nem bizonyultak túlzónak. Az országban ádáz küzdelem indult: egyik oldalon a felhasználói egyenérték teljesítéséért, másfelől az újonnan megnyíló szolgáltatási területek megszerzéséért. Mindezt a törvény alkalmazásával kapcsolatban felmerülő bizonytalanságok, vagy éppen a törvény egészen szélsőséges értelmezése kísérte (és kíséri), úgy, hogy a törvény releváns rendelkezéseinek 90%-a akkor még nem is lépett hatályba. A felhasználói egyenértéken felül az új misztifikált favorit folyosói téma a törvény tervezett hatálybalépésnek időpontja, a július 1-je lett.

Mindezzel párhuzamosan ismét magukra találtak a szkeptikusok, és az ellenérdekelte lobbisták is, akik a törvény hatálybalépésének további elhalasztását, vagy éppen a teljes törvény visszavonásának lehetőségét próbálták keresztülvinni részben az államapparátuson, részben a parlamenti frakciókban. Szerencsére ezek a kezdeményezések rendre elbuktak a kezdeményező képviselők, a szaktárcák és a MaVíz képviselőinek egyeztetéseiben. Mindenki számára egyértelmű volt ugyanis, hogy a törvény hatálybalépésének további halasztgatása mindazon célok bukását jelentené, amelyet a VKSZtv. megalkotásánál célul tűztünk ki.

A törvény végül július 15-én hatályba lépett, és ezzel a magyar víziközműipar egy újabb, talán minden eddiginél jelentősebb korszakába lépett.

Amint azt a cikk elején jeleztem, nem törekszem a 2012. évi CVI. Törvény (továbbiakban úgyis, mint a „Módosítás”) hatásának teljes körű ismertetésére, vagy teljes körű értékelésre, csupán néhány általam kiemelt módosulásra szeretném felhívni a figyelmet

Alapvetően megállapíthatjuk, hogy azok a célkitűzések, amelyek a törvény preambulumban eddig is szerepeltek, nem változtak: a cél továbbra is a fenntartható fejlődés, a környezetvédelem, a vízbázisok védelme, a nemzeti víziközművagyon tulajdonosi helyzetének rendezése, és ennek keretében a széttördezett szolgáltatási szektor integrációja. Változatlanok maradtak a Preambulumban megfogalmazott célok megvalósulását garantáló Alapelvek is, amelyek egyébként már 2012. január 1-jén hatályba léptek, bár erről többen voltak hajlandóak tudomást venni.

Kiemelem itt, hogy elvi jelentőségűnek tartom, hogy változatlan maradt a regionalitás elve, amely az elkülönült víziközműrendszerekkel szemben az egybefüggő víziközműrendszereket részesíti előnyben, és a keresztfinanszírozás tilalmának alapelve, amely kizárja, hogy a víz- és csatornadíjból befolyó bevételeket a szolgáltatási tevékenységen kívül másra lehessen fordítani.

A módosításokat az alábbiak szerint csoportosítom:

Definitív módosítások köre

A tulajdonjogra vonatkozó módosítások köre

Az üzemeltetési formákra vonatkozó módosítások köre

A funkcionális holding bevezetése a kiszervezési kérdések közé

A módosítások első csoportját az ún. definitív módosítások közé sorolom:

A törvény értelmező rendelkezései közül több is módosult, ezek nagy része azonban főleg pontosító, az értelmezést megkönnyítő módosítás volt. Én a definíciók közül hármát emelek ki, amelyek lényegesen befolyásolják a törvény alkalmazási lehetőségeit:

A jogalkalmazás szempontjából jelentősen módosult a víziközmű, illetve a víziközműrendszer fogalma. Pontosabban szólva, az is megfogalmazásra került, hogy mi nem minősül víziközműnek, ezzel az integráció szempontjából számos kérdés került megnyugtatóan rendezésre.

A törvény az értelmező rendelkezések 23. pontjában újradefiniálja a víziközműrendszer fogalmát. Ennek alapján a víziközműrendszer:

A víziközművek olyan egybefüggő struktúrája, amely:

- a./ „önállóan, kizárólag egy település ellátását biztosítja (szigetüzem),
- b./ önállóan, több település ellátását is szolgálja, és rajta a tulajdoni viszonyok azonosak,
- c./ átadási pontokkal egyértelműen körülhatárolt, a kapcsolódó szolgáltatás nyújtását is, vagy kizárólagosan azt biztosítja,
- d./ átadási pontokkal egyértelműen körülhatárolt, kapcsolódó szolgáltatással kiegészülve egy településre nézve, vagy azonos tulajdoni viszonyok mellett több településre nézve, képes biztosítani a víziközmű-szolgáltatás műszaki felteteleit.”

Lényegesnek tartom, hogy a törvény külön pontban nevesíti a szigetüzem lehetőségét. Emlékeztetném az olvasót, hogy alig egy évvel ezelőtt a Vidékfejlesztési Minisztérium terveze még kizárta a szigetüzem működésének lehetőségét, amihez képest a törvény nagy utat tett meg. A szigetüzem lehetőségének kizárása kétségtelenül rendkívül erős motiváció lett

volna az ellátási felelősök irányába az integráció megvalósítására, azonban a jelenlegi üzemeltetésiterület-megosztás mellett gyakorlatilag kivitelezhetetlen lett volna. Ezzel együtt szeretném felhívni azoknak az ellátási felelősöknek a figyelmét, akik a felhasználói egyenérték elérése érdekében az ország távoli pontjain lévő szigetüzemek összekapcsolását tervezik (vagy már épp ilyen cégegyesítéseket hajtottak végre), hogy a Hivatal köteles az engedélyezésnél a regionalitás elvének és a legkisebb költség elvének alkalmazására. Mivel a törvény jelenleg nem tartalmaz arra deklaratív rendelkezést, hogy a szolgáltatási területek milyen távolságra lehetnek egymástól egyazon szolgáltató esetében, ezt valószínűleg majd a végrehajtási rendeletek fogják szabályozni, az azonban már most biztosan állítható, hogy a különböző országrészekben elhelyezkedő, szigetüzemben működő szolgáltatók egyesítése egy szolgáltatóként nem lesz lehetséges. Megjegyzem, hogy ez igaz a funkcionális holdingban működő anya-leányvállalati kapcsolatok esetén is.

A víziközműrendszer fogalmának újradefiniálása szempontjánál azonban fontosabb magának a víziközmű fogalmának a pontosítása a Módosítás által. Érdekes módon azonban ezek a pontosító rendelkezések nem az értelmező rendelkezések közé épültek be, a 20. pontba, hanem a tulajdonjogra vonatkozó 6. § (4-6) bekezdései tartalmazzák:

A törvény az egyes „bizonytalan” eseteket úgy rendezi, hogy részben pozitív definíciót ad a víziközmű fogalmának, részben egy „a contrario” értelmezést biztosít azzal, hogy meghatározza, mi NEM víziközmű. Ennek megfelelően a 6. § (4) bekezdésében a törvény egyfelől meghatározza, hogy milyen feltételek mellett kell egy művet víziközműnek tekinteni:

Amennyiben tehát egy mű település vagy települések ivóvízellátását, vagy szennyvízelvezetését is ellátja, és szolgáltatási tevékenységeken belül az egyes tevékenységek ellátása itt véleményem szerint diszjunktív feltétel (tehát pl. az ivóvíz-szolgáltatáson belül, a termelés, a vízbázisvédelem, ivóvízkezelés stb.

közül bármelyiket lakossági felhasználó részére biztosítja az adott mű). Az adott mű abban az esetben minősül víziközműrendszernek, ha legalább 25 települési belterületen lévő háztartás ellátását is biztosítja. A törvény itt nevesíti, hogy háztartásnak a törvény értelmezésében lakossági felhasználónak is kell minősülnie (3. § 15. pontja definiálja a lakossági felhasználót, ennek keretében ilyen a természetes személy, aki nem jövedelemszerző tevékenysége érdekében veszi igénybe a víziközmű-szolgáltatást saját háztartása, üdülője, hétvégi háza, garázs tekintetében, de lakossági felhasználónak minősül a társasház és a lakásszövetkezet is (garázs-szövetkezet nem).

Megjegyzem, hogy a törvény némileg ellentmondásba keveredett önmagával ezen a ponton, ami a későbbi jogalkalmazások során problémát jelenthet. A törvény a „háztartás” nevesítésével bizonytalanra tette ugyanis, hogy ilyen esetben az egyébként lakossági felhasználónak minősülő lakásszövetkezetet, vagy társasházat is figyelembe kell-e venni?

Ezt követően határozza meg a törvény, hogy mit nem kell víziközműnek tekinteni:

- „(5) Nem lehet víziközműnek minősíteni, és víziközmű-szolgáltatás keretében működtetni azt a vízellátási létesítményt amely:
- a./ az éves kapacitás kihasználtság tekintetében nagyobb részt nem lakossági igényeket szolgál, és víziközműrendszerrel nincs összekapcsolva,
- b./ nem közterületi ingatlan területén, olyan belső hálózatként került kialakításra, amely esetében az ellátás valamely szervezett formában működő, legalább részben közös célú ingatlan használathoz kötődik (különösen: nyugdíjas otthon, szolgálati lakások, lakópark),
- c./ műszaki kialakítása miatt aránytalan (az újraelőállítási érték 30%-át meghaladó értékű) nagyságú átalakítást jelentő beruházás eredményeként lehetne csak a víziközműrendszerekkel szemben támasztott műszaki kritériumoknak megfeleltetni.”

Általánosságban elmondható, hogy a definíció ilyen tartalmú pontosítása

főleg a szennyvízberuházásokhoz kötődött. A törvény elfogadását követően gyorsan kerültek elő azok a művek, amelyek általában még valamilyen szocialista mamutvállalat beruházásában jöttek létre, és az akkori szabályozásoknak megfelelően a környékbeli települések szennyvizét is befogadták. Arra is több példa volt, hogy ezek a korábbi szocialista nagyvállalatok „kapun belül” biztosítottak lakossági felhasználást is, oly módon hogy az ott kialakított szolgálati lakások a vállalat ipari jellegű szennyvíztisztítójához, vagy esetleg ivóvíz-hálózatához csatlakoztak. Az már most látható, hogy ezekben az esetekben kiemelkedő jelentőségű lesz a Hivatal diszkrecionális jogköre, amikor ezen esetekben az érintett rendszer, mű, víziközmű jellegéről döntést hoz. Hozzá kell ehhez tenni, hogy ilyen döntést a Hivatal csak az érdekelt ellátási felelős kérelmére hozhat, külön eljárásban. Kérdéses marad tehát, hogy amennyiben egy gazdálkodó szervezet úgy véli, hogy a tulajdonában álló mű egyben víziközmű jelleggel bír, akkor kezdeményezheti-e az érdekelt ellátási felelős (Önkormányzat, Állam) beleegyezése nélkül, hogy a Hivatal a művet nyilvánítsa víziközművé, és azt az adott ellátási felelős vegye át a könyveibe? Álláspontom szerint a törvény alapelveiből az következik, hogy ilyen kérelem esetén a Hivatalnak el kell járnia, ennek hiányában pedig a tulajdonosnak még mindig lehetősége lehet Bírósághoz fordulni, és a mű víziközmű jellegének megállapítását kérni. (Az ezzel ellentétes esetben természetesen jóval könnyebb a helyzet, hiszen ha a Hivatal a gazdálkodó szervezettel szemben megállapítja, hogy az adott mű, rendszer stb. víziközműnek minősül, akkor a határozat ellen a tulajdonos ügyfélként a megfelelő közigazgatási, illetve bírósági jogorvoslattal élhet.)

A definíciós módosítások következő körét a holdinggal és a holdingszerű működéssel kapcsolatban állás, külön fogom tárgyalni, mivel az szoros összefüggésben áll az üzemeltetéssel kapcsolatos kérdések módosulásával.

A tulajdonjogi kérdésekkel kapcsolatos módosítások:

A tulajdonjogra vonatkozó szabályozás kulcskérdése a víziközmű szektorban nem is annyira a tulaj-

donos kérdése, hanem a tulajdonhoz kapcsolódóan az ellátási felelős jogainak és kötelezettségeinek kérdése. A tulajdonjogra vonatkozó szabályozás annyiban érintetlen maradt, hogy továbbra is csak az állam és az önkormányzat, önkormányzatok lehetnek tulajdonosai a közművagyonnak. A társulási tulajdon már az eredeti törvény szövegéből is eltűnt. Jelentősen változott azonban az Állam hegemoniájának szerepe, hiszen az eredeti szabályozás korábbi, végül hatályba nem lépett törvényi rendelkezésekkel szemben: Ameddig az eredeti jogszabályszöveg 9. § (2) bekezdése szerint minden olyan esetben, ahol az Állam tulajdoni részesedéssel rendelkezik a víziközműrendszerben, ott az Államot kellett volna az ellátási felelősnek tekinteni, addig a Módosítás eredményeként ez a jog az államot csak abban az esetben illeti meg, ha az adott víziközműrendszerben a közművagyonérték legalább 50%-a feletti tulajdonjog illeti meg.

Az ellátási felelős személyének kérdése természetesen stratégiai jelentőségű, hiszen az ellátási felelős jogosult pályázat útján kiválasztani a szolgáltatót, és a szolgáltatóval szemben jogokat és kötelezettségeket gyakorolni, ezért a közös tulajdonú rendszereken az állami hegemoniát meglehetősen nagy felháborodás kísérte (tegyük hozzá: nem minden alap nélkül). A Módosítás eredményeként végül a VKSZtv. 9.§-a olyan tartalommal lépett hatályba, hogy az Állam csak akkor gyakorolja az ellátási felelős jogait a tulajdonközösség nevében, ha az érintett víziközműrendszeren a közművagyonérték legalább 50%-a feletti tulajdonjoggal rendelkezik. Megjegyzem, ez a rendelkezés is alátámasztja, milyen fontos a közművagyon előzetes értékelése, amelyet a Módosítás tovább erősített azáltal, hogy a vagyonértékelés díját a víziközmű üzemeltetésbe adásából származó bevétellel szemben elszámolhatóvá tette.

A közös tulajdonú rendszerek kapcsán (ide tartozik az az eset is, amikor az Állam ugyan rendelkezik tulajdoni hányaddal a víziközművagyonban, de annak értéke nem haladja meg az 50%-ot) a törvény egyfajta „szerződés-kötési kényszert” ír elő az önkormány-

zatok (Állam) felé, amikor kimondja, hogy az érintettek közösségének kell megállapodnia a jogok és kötelezettségek gyakorlása terén, és maguk közül kell kijelölni azt, aki a tulajdonközösség nevében az ellátási felelős jogait gyakorolja. A Módosítás a korábbi lehetőségekkel szemben kizárja a társulás létrehozásának lehetőségét ebben a tekintetben is, és gyakorlatilag a Ptk.-nak a tulajdonközösség természetbeni megosztásának szabályait alkalmazza. A szerződéskötési kényszert itt abban az értelemben használom, hogy a törvény arra az esetre, ha az érintett tulajdonosok mégsem egyeznének meg, úgy kvázi szankcióként azt írja elő, hogy automatikusan a legnagyobb lakosságszámmal rendelkező önkormányzat gyakorolja az ellátási felelős jogait.

A törvény hatálybalépését követően máris találkoztam olyan gyakorlati példával, amely alapján könnyen megjósolható, hogy ez a szabályozás még rendkívül sok jogvitára adhat alapot. Több olyan nagy szolgáltatási területet is ismerek, ahol a korábbi szolgáltatóval elégedetlen önkormányzatok a megindult integrációs folyamatban most különböző szolgáltatókat kerestek meg ajánlati felhívással. A probléma az, hogy már csak a szolgáltatási terület nagysága, és a települések magas száma miatt is az önkormányzatok egyes csoportjai között nincs egyetértés a szolgáltató kiválasztásában. (Értelemszerűen itt most a július 15-ei kötelező pályáztatási eljárás nélküli állapotot kell érteni.) Ilyen esetben a legnagyobb lakosságszámú település könnyen élhet vissza a joggal, úgy, hogy az összes többi önkormányzat egyetértése esetén sem írja alá a megállapodást, ezzel saját magát koronázva meg az ellátási felelős jogaival, hiszen a törvény sommásan csak annyit ír elő, hogy ilyen megállapodás hiányában őt illetik meg az ellátási felelős jogai, tehát ő jogosult például kiírni és elbírálni a szolgáltató kiválasztására vonatkozó pályázatot. Ráadásul egy ilyen nagy lakosságlétszámú településnek eljárásjogilag is kedvezőbb a helyzete, hiszen a Törvény 9.§ (5) pontja alapján kérheti a Hivataltól, hogy az ellátási felelős személyének kérdésében hatósági bizonyítványt állítson ki, amelyet

a Hivatal 30 napon belül köteles megtenni. Ezt a jogot az adott ellátási felelős akár július 16-án is gyakorolhatja, és a Hivatal a jogszabály rendelkezései alapján nem tehet mást, mint az eljárási felelős részére hatósági bizonyítványt állít ki.

Ezzel szemben kétséges és tisztázandó, hogy azok a települések, amelyek hajlandóak lettek volna a közös tulajdon gyakorlásának feltételeiről megállapodni, kérhetik-e vajon a bíróságtól ilyen esetben, hogy az állapítsa meg a joggal való visszaélést, és egyben az elzárkózó fél nyilatkozatát ítéletével pótolja, ha igen, akkor ez mennyiben akadályozza a Hivatal eljárásának? Az igazságosság kérdéskörében ne felejtjük el, hogy a törvény ezt a jogot a legnagyobb lakosságszámú településnek adja meg, amely nem feltétlenül azonos azzal, amely a legnagyobb vagyoni hozzájárulással rendelkezik az adott műben.

A könnyebb érthetőség kedvéért a tulajdonviszonyok módosításával kapcsolatos rendelkezések között tárgyalom a hatályba léptető rendelkezések kapcsán történt némely módosulást:

Lényegesen módosultak a tulajdonviszonyok rendezését célzó hatályba léptető rendelkezések:

Az eredeti elképzelés szerint a VKSZtv. 79.§-a előírta, hogy minden olyan esetben, ahol a víziközművagyon (vagy annak létrehozására irányuló beruházás) nem áll önkormányzati vagy állami tulajdonban, az ellátási felelősnek és az érintett félnek 2013. október 31-ig meg kell egyeznie a tulajdon átruházásáról.

A Módosítás ezt a rendelkezést most két csoportra osztotta, és megkülönbözteti azt az esetet, ahol a víziközművagyon 2012. július 15-én 100%-osan nemzeti tulajdonú cég tulajdonában van (tehát kizárólag önkormányzati és/vagy állami tulajdonú cégek – a munkavállalói résztulajdonra tekintet nélkül), és külön sorol minden olyan más esetet, ahol a víziközművek valamilyen gazdálkodó szervezet tulajdonában állnak. Ez utóbbiak esetében a törvény lényegében az eredeti rendelkezéseket ismétli meg, tehát a Felek kötelesek a tulajdonátruházásról írásban megállapodni. Új elemként azonban a törvény előírja, hogy az át-

ruházást 2013. december 31-ig kötelesek is végrehajtani.

A nemzeti tulajdonú gazdálkodó szervezetek vonatkozásában (nyilván ez a nagy többség) viszont a törvény úgy rendelkezik, hogy ezek tulajdonába került víziközművagyon a törvény erejénél fogva kerül át, a hozzá kapcsolódó jogokkal és kötelezettségekkel együtt az ellátásért felelős tulajdonába 2013. január 1-jén.

Bár a jogalkotó szándéka egyértelmű volt abban a kérdésben, hogy a közművagyon tulajdonjogi helyzetét rendezni kívánta, és ezzel az „ipso iure” rendezéssel elejét akarta venni bármely olyan törekvésnek, amely a víziközmű-tulajdon „visszaháramlását”, valós vagy mondvacsinált okokból akadályozta volna, mégis kétséges számomra, hogy ezzel a rendelkezéssel nem lött-e túl a célon, és éppen ezzel idézte-e elő a vagyoni helyzet rendezésének elhúzódását?

Természetesen azt feltételezem, hogy az önkormányzatok többsége esetében a Felek a már elvégzett vagyonerőtelkes eredményeként felállított közműleltár alapján 2013. január 1-jét követően gondoskodnak az önkormányzat kataszteri nyilvántartásának módosításáról, és az átadott víziközművagyon nyilvántartásba vételéről.

Felmerül a kérdés azonban, hogy mi történik abban az esetben, ha az egyébként is túlterhelt önkormányzati adminisztráció egyszerűen nem foglalkozik a kérdéssel, hiszen ameddig az írásbeli megállapodás szükségessége valamilyen formában azért cselekvésre ösztökélte a Feleket, addig a jelen formában a Törvény csak azt az esetet szabályozza és szankcionálja, ha a gazdálkodó szervezet valamilyen okból kifolyólag nem lenne hajlandó visszaszolgáltatni a közművagyon. Ebben az esetben az ellátási felelős 2014. május 31-ig kérheti a víziközművagyon kisajátítását, amennyiben ezt nem teszi meg, úgy ezt 2014. június 15-ig az MNV Zrt-nél jelezni köteles. Ebben az esetben az államnak joga van kisajátítást kezdeményezni a gazdálkodó szervezettel szemben a víziközművel, vagy erre irányuló beruházással érintett ingatlan vonatkozásában.

Kérdésként merül fel, hogy mi történik abban az esetben, ha sem az önkormányzat, sem a szolgáltató nem érdekelt a folyamatban, ami egyébként sok munkával jár és még pénzbe is kerül a vagyonerőtelkes miatt? Az MNV Zrt-nek, vagy akár a Hivatalnak nincs deklarált jogköre ebben az esetben arra, hogy számon kérje az önkormányzatokat arról, hogy vajon szükséges-e az Államnak fellépnie a kisajátítás lefolytatására, hiszen csak akkor értesül a tulajdonátruházás elmaradásáról, ha ezt az önkormányzat jelzi felé.

Mit tehet a szolgáltató ilyen esetben, és mennyiben jogosult a Hivatal fellépni?

Attól tartok, hogy a jelenlegi szabályozás lehetővé teszi majd, hogy az ügyintézés túlterheltség miatt, vagy éppen szándékosan halogatásra kerüljön, és a nyilvántartások befagyása hosszabb távon komoly jogi problémákat jelenthet.

Itt jegyzem meg, hogy a törvény értelmében a vagyon nemcsak a hozzá kötődő jogokkal, hanem terhekkel együtt száll át az ellátási felelősökre. Bár elméletileg a víziközművek megterhelésére eddig sem volt jogi lehetőség, azok törzsvagyonjellege miatt, ennek ellenére éppen a tulajdoni helyzet tisztázatlansága miatt számtalan példát láttunk a gyakorlatban, amikor a közművagyonon valamilyen dologi jogi kötelezettséget, terhet alapítottak. A jogszabály könnyen deklarálhatta volna a per-, teher- és igénymentes átszállást, de nem tette, így a jelen helyzetben azonban az ellátási felelősök az átszálló vagyont esetleg terhelő jogokkal (dologi és szerződéses biztosítékokkal pl.) együtt nem várt jogi problémákkal kerülhetnek szembe.

Az üzemeltetési formákkal kapcsolatos módosítások körében általánosságban elmondható, hogy az eddigi hármasság nem változott, alapvetően továbbra is három típusú üzemeltetési formát nevesít a törvény: a vagyongerőtelkes, a koncessziót és a bérleti-üzemeltetési szerződéstípust. Hozzá kell tenni, hogy ez a törvényalkotói munka során korántsem volt ennyire természetes, tekintettel arra, hogy az NVTtv. nem ismerte a „bérleti-üzemeltetési” konstrukciót, ezért

fennállt a veszélye annak, hogy ez az egyébként leggyakoribb üzemeltetési forma kikerül a nevesített szerződéstípusok közül.

Jelentős módosítása a törvénynek, hogy az NVTtv.-el összhangban szabályozza a vagyongerőtelkes szerződés és a bérleti üzemeltetési szerződés megkötésére jogosultak alanyi körét: (6) Vagyongerőtelkes, továbbá bérleti-üzemeltetési szerződés kizárólag olyan víziközmű-szolgáltató társasággal jöhet létre:

a./ amely kizárólag az ellátásért felelős, vagy rajta kívül az állam, települési önkormányzat, vagy ezek közös tulajdonában áll;

b./ amely kizárólag az a) pont szerinti gazdasági társaság, vagy rajta kívül az állam, települési önkormányzat, vagy ezek együttes tulajdonában áll.

(7) A (6) bekezdés szerinti társaság holdingba szervezett módon is működhet.

(8) A (6) bekezdésnek való megfelelés tekintetében a munkavállalói résztulajdon nem minősül kizáró körülménynek.

Ezzel végleg tisztázódott, hogy ilyen típusú szerződések megkötésére akkor van lehetőség, ha az adott ellátási felelős tagja is egyben a szolgáltatónak. (Megjegyzem, a törvény nem ír elő semmilyen kötelezettséget abban a tekintetben, hogy az ellátási felelősnek minimum hány százalékban kell tulajdoni hányaddal rendelkeznie a szolgáltatóban). A szolgáltatói tulajdon vonatkozásában csak az állam vagy további önkormányzat lehet tulajdonos, vagyis a szolgáltató kizárólag nemzeti tulajdonban állhat. A társulási tulajdont a törvény nem teszi lehetővé, gyakorlatilag azonban működhet az a modell, hogy az önkormányzatok egyfajta „szindikátusként” társulást hoznak létre abból a célból, hogy ennek körében döntsék el, miként fogják a szolgáltató társaságon belül a szavazati jogukat gyakorolni.

A 16.§ (6) bekezdés b.) pontja kimondja, hogy ez a szolgáltató állhat olyan társaság tulajdonában, amelynek a nemzeti tulajdonon felül (csak önkormányzat/és vagy állam a tulajdonosa) az ellátási felelősnek is tulajdoni részesedéssel kell rendelkeznie. A törvény a (7) szakaszban kifejezet-

ten nevesíti is, hogy az ilyen társaság holdingba szervezett módon is működhét.

Nyilvánvaló, hogy ezek a rendelkezések újabb gátat jelentenek bármely nemzeti tulajdonban álló víziközmű cég további terjeszkedésének, hiszen a terjeszkedés során megköthető üzemeltetési szerződési formák közül kizárólag a koncessziós szerződés marad nyitva részükre, ez is jelentős korlátozásokkal (lásd még a koncessziós üzemeltetéssel kapcsolatos észrevételeimet).

Feltételes módban még ott marad ugyanakkor a beolvadásos egyesülés, azokban az esetekben, ahol a nemzeti tulajdonú cég bérleti üzemeltetési konstrukcióban működik jelenleg is. Amennyiben egy ilyen tulajdonú társaság magába olvaszt egy másik szolgáltatót, akkor a jogilag a már létező üzemeltetési szerződésben generikus jogutódlás következik be az alanyi oldalon. Álláspontom szerint az ilyen egyesüléssel létrejött szolgáltatók kérhetnek és kaphatnak is működési engedélyt, amennyiben az egyéb jogszabályi feltételeknek megfelelnek (az egyéb jogszabályi feltételek közül jelenleg még csak a felhasználói egyenértéket ismerjük). Ehhez hozzá kell tenni, hogy egy ilyen egyesülést július 15-ét követően most már előzetesen be kell jelenteni a Hivatalnak fúziókontroll gyakorlása miatt. Ugyanakkor önmagára a beolvadásra tekintettel a Hivatal a fúziót nem utasíthatja el.

Véleményem szerint a nemzeti tulajdonban álló koncessziós társaságok esetében a beolvasztásos terjeszkedés nem oldható meg, a koncesszió időbeli és területi hatálya miatt. Hozzá kell azonban tennem, hogy ezt az álláspontot nem mindegyik jogász kollégám osztja, van, aki szerint a koncessziós társaságok is magukba olvashatnak más szolgáltatót, és ezzel növelhetik az ellátási területüket.

A jelenleg nemzeti tulajdonban álló, de a jogszabályi előírásoknak megfelelő azon üzemeltetők vonatkozásában, amelyek bérleti üzemeltetési formában működnek, a Törvény 83.§ (2) bekezdése a jóhiszeműen szerzett jogok védelmében garantálja a további működés lehetőségét az üzemeltetési idő végéig.

Továbbra is érvényes maradt az a rendelkezés, hogy bérleti üzemeltetési konstrukcióról közbeszerzési eljárás lefolytatása nélkül lehet áttérni vagyonkezelésre.

Nagy gyakorlati jelentősége van annak a módosításnak, amely nevesíti, hogy önmagának az üzemeltetési jognak a megszerzése is ellenérték fizetéséhez köthető. Ezzel gyakorlatilag most már pénzügyileg és számvitelileg is legalizálhatóvá válnak az elmúlt hónapok üzemeltetési terület vásárlásai.

Jelentős módosuláson esett át a koncessziós üzemeltetési forma:

A törvény továbbra is kiindulási alapként kezeli, hogy a koncessziós pályázat nyertesét kizárólag akkor lehet koncessziós társaság alapítására kötelezni, ha egyébként az így létrehozandó koncessziós társaság képes a felhasználói egyenérték teljesítésére. Ugyanakkor a törvény 27.§ (2) bekezdése két alponttal egészült ki, amelynek értelmében mentesül az újonnan alapítandó koncessziós társaság a felhasználói egyenérték alól, amennyiben azt egy kibocsátott víziközmű-szolgáltatói engedéllyel rendelkező víziközmű-szolgáltató alapította, és ez egyetemleges kötelezettséget vállal a koncessziós társaság teljesítéséért, vagy közös ajánlattevők esetén az így létrejött koncessziós társaságnak egy ilyen engedéllyel rendelkező víziközmű-szolgáltató is tagja, és a koncessziós társaság teljesítéséért egyetemleges kötelezettséget vállal.

A fenti rendelkezések alapján 2013 júniusáig gyakorlatilag csak abban az esetben hozható létre koncessziós társaság víziközmű-üzemeltetésre, ha az teljesíteni tudja a 150 000-es felhasználói egyenértéket (a hatályba léptető rendelkezésekbe foglalt enyhítéseket itt nincs értelme alkalmazni). Eddig az időpontig ugyanis egyetlen szolgáltató sem fog rendelkezni a jogszabály által előírt üzemeltetési engedéllyel, hiszen azt csak 2013. május 31-ét követően adhatja ki a Hivatal.

A cikk végére hagytam a Törvény talán legfontosabb módosítását, a holding és a funkcionális holding fogalmának bevezetését.

2011 decemberében a víziközmű törvény vitájában már az a kompromisszum született, hogy a törvényt

hatálybaléptetését követően később, – a már említett jogszabályi koherencia megteremtése mellett – azért is vissza kell hozni módosításra, hogy a holdingszerű működés feltételeit megteremtjük. A Parlamentben képviselőként helyet foglaló polgármesterek ezt a törvénymódosítási kampányt később „holdingozásnak” nevezték el.

A törvény eredeti koncepciója a tisztább ágazati működés érdekében nem ismerte volna el a (klasszikus) holdingszerű tulajdonlást sem. Attól tartottunk ugyanis, hogy a holdingszerű tulajdonlás lehetőséget teremtene a keresztfinanszírozás tilalmának közvetett megkerülésére. Egy a holdingon belüli cégek között kialakított cash-pool rendszer például lehetőséget adhat arra, hogy még a jelen gazdasági körülmények között is rentábilisan üzemeltethető víziközművek a befolyt díjakból származó bevételekkel finanszírozzanak olyan gazdasági társaságokat, amelyek hosszú távú gazdaságos üzemeltetése szinte kilátástalan (tömegközlekedés, művészet, kultúra stb.). Ekkorra azonban nyugat-európai mintára több nagyvárosunkban (Pécs, Debrecen, Miskolc) is holdingba szervezve működtek a közszolgáltató cégek, és ennek a rendszernek kétségtelen megvoltak a maga gazdasági előnyei.

A klasszikus holdingszerű működést már az eredeti VKSZtv. 29.§ (1) b.) pontja is tartalmazta, amely a bérleti üzemeltetési konstrukció vonatkozásában kimondta, hogy bérleti-üzemeltetési szerződést olyan szolgáltatóval is meg lehet kötni, amely olyan gazdasági társaság tulajdonában van, melynek kizárólagos tulajdonosa közvetlenül az állam, illetve a helyi önkormányzat. (Egyébként a jogszabály ezen félmondatával kapcsolatban is heves vita alakult ki, többen ugyanis úgy akarták (félre) értelmezni, hogy ezek szerint a holdingnak csak az ellátási felelős önkormányzat lehet tulajdonosa, tehát több önkormányzat nem).

Elvárás volt tehát, hogy a VKSZtv.-be nevesítve is kerüljön bele a „holding” fogalma.

Mivel a klasszikus magyar polgári jog nem ismeri a „holding” mint önálló jogintézmény fogalmát, kénytelenek

voltunk a Számvitelről szóló 2000. évi C. törvény rendelkezéseire visszanyúl- ni, amelynek 3.§-a a definíciók között a következőképpen fogalmazza meg az anyavállalat-leányvállalat kapcsolatot:

anyavállalat: az a vállalkozó, amely egy másik vállalkozónál (a továbbiakban: leányvállalat) közvetlenül vagy leányvállalatán keresztül közvetetten meghatározó befolyást képes gyakorolni, mert az alábbi feltételek közül legalább egyet rendelkezik:

- a./ a tulajdonosok (a részvényesek) szavazatának többségével (50 százalékot meghaladóval) tulajdoni hányada alapján egyedül rendelkezik, vagy
- b./ más tulajdonosokkal (részvényesekkel) kötött megállapodás alapján a szavazatok többségét egyedül birtokolja, vagy
- c./ a társaság tulajdonosaként (részvényeseként) jogosult arra, hogy a vezető tisztségviselők vagy a felügyelőbizottság tagjai többségét megválassza vagy visszahívja, vagy
- d./ a tulajdonosokkal (a részvényesekkel) kötött szerződés (vagy a létesítő okirat rendelkezése) alapján – függetlenül a tulajdoni hányadtól, a szavazati aránytól, a megválasztási és visszahívási jogtól – döntő irányítást, ellenőrzést gyakorol;

Végül az ennek megfelelő definíció került be új definícióként az Értelmező rendelkezésekbe 28. pontként:

„28. holding: a számvitelről szóló törvény szerint anyavállalatnak és leányvállalatnak minősülő társaságok együttese, ahol az anyavállalat egyidejűleg megfelel a nemzeti vagyonról szóló törvény tulajdonosi joggyakorlóval szemben támasztott követelményeinek is.”

Kiderült azonban, hogy mindez nem elégíti ki az elvárásokat, mivel leányvállalatokkal szemben a szolgáltatási jogosultsággal kapcsolatos jogszabályi előírások, elsősorban a VKSZtv. 36.§ (1) c.) pontjában írt felhasználó egyenérték teljesítése továbbra is érvényesült. Az önkormányzatok mindenképpen olyan megoldást szerettek volna, hogy a jelenleg szervezeten és rentábilisan működő kis vízművek nemcsak önálló gazdasági üzemegységek maradjanak, de önálló jogi személyiségüket és nevüket is megtarthat-

sák úgy, hogy továbbra is az érintett ellátási felelős települési önkormányzat kontrollja alatt maradnak. Abban viszont egyetértés volt, hogy az integrációs törekvéseket valamilyen formában el kell ismerni.

Történelmi hasonlattal élve, az volt a kérdés, hogy „unió vagy föderáció” jöjjön-e létre?

A megoldást végül az általam funkcionális holdingnak elnevezett konstrukció jelentette, amely azonban nem az üzemeltetési kérdések között, hanem a víziközművek működtetésére vonatkozó rendelkezések keretében került szabályozásra, a kiszervezésre vonatkozó rendelkezések módosításával.

A VKSZtv. előkészítő munkája során határozott szándék volt, hogy megakadályozzuk a víziközművek burkolt privatizációját úgy, hogy a kiszervezés lehetőségét igen szigorú szabályok közé szorítsuk.

A VKSZtv. eredeti kiszervezés fogalma szerint a kiszervezés a víziközmű-működtetés egy részének a víziközmű-szolgáltatótól eltérő, más személlyel történő elvégzésére. A működtetés eredetileg egy szélesebb halmazt jelentett, mivel nemcsak az üzemeltetést, hanem a víziközmű-fejlesztéssel kapcsolatos definíciókat is magába foglalta. A törvény eredetileg azt írta elő, hogy a kiszervezett tevékenységek szerződéses értékének összege az adott évben a szolgáltató előző évi nettó árbevételének 10%-át nem haladhatja meg. Igen szigorúan szabályozta az eredeti szöveg a kiszervezett tevékenységet végző gazdálkodó szervezet tulajdonosi körét, mivel kimondta, hogy ilyen társaság csak a szolgáltató/ és vagy az ellátási felelős tulajdonában állhat. A kiszervezésnek az eredeti elképzelés szerint is lett volna hatósági kontrollja, mivel a jogszabály előírta, hogy a kormányrendeletben meghatározott tevékenységek kiszervezéséhez a hatóság előzetes engedélye szükséges, míg az egyéb részek kiszervezéséhez a Hivatal előzetes jóváhagyására lett volna szükség.

A Módosítás jelentősen megváltoztatta a kiszervezésre vonatkozó rendelkezéseket:

Mindenekelőtt a törvény szűkítette a kiszervezés fogalmát, amikor a 3.§ 13. pontját úgy módosította, hogy kiszervezni csak a víziközmű-üzemeltetés

egyes részeit lehet (tehát a víziközmű-fejlesztést már nem). Az üzemeltetési tevékenységet a törvény az alábbiak szerint határozza meg: mindazon tevékenységek összessége, amelyek a jogszabályokban és az üzemeltetési szerződésben előírt követelmények teljesítése érdekében okszerűen merülnek fel, különösen a víziközmű műszaki értelemben vett napi üzemben tartása, karbantartása és javítása, közüzemszerződés-kötés, számlázás, ügyfélszolgálat működtetése,

A kiszervezés szempontjából a törvény két fajtát ismer: a normál kiszervezést és a funkcionális holdingot (halmazalkotás tölem).

Alapvetően elmondható, hogy a normál kiszervezés szempontjából továbbra is megmaradt a hatósági kontroll:

„45. § (1) A víziközmű-üzemeltetés és törvény végrehajtására kiadott kormányrendeletben meghatározott részeinek kiszervezéséhez a Hivatal előzetes engedélye, további nevesített részeinek kiszervezéséhez a Hivatal előzetes tájékoztatása szükséges.”

Azoknak, akiknek az elkövetkező hetekben akarnak tevékenységet (normál) kiszervezni, némileg nehéz lesz a helyzete, tekintettel arra, hogy jelenleg még nincs ilyen kormányrendelet.

(Megjegyzem, hogy a július 15-ével felállt Hivatal munkatársai máris nekikezdtek az előkészítő munkának, és 3-4 hónap távlatában már biztosra lehet venni a kormányrendeletek megjelenését). A jogszabály fogalmazásából arra lehet következtetni, hogy a kormányrendeletben lesznek felsorolva azok a tevékenységek is, amelyekhez ugyan nem kell kifejezett engedély, de be kell jelenteni a Hivatalnak.

A normál kiszervezés esetén megmaradt a mennyiségi kvóta:

„(2) A kiszervezés nem eredményezheti azt, hogy az engedélyezési kötelezettség alá eső kiszervezett tevékenységek szerződési értékének összege az adott évben, a víziközmű-szolgáltatásból származó előző évi nettó árbevétel tíz százalékát meghaladja.”

Jelentősen enyhültek ugyanakkor a normál kiszervezés esetén a tulajdonosi körre vonatkozó előírások:

„(3) Kiszervezett tevékenységet kizárólag a nemzeti vagyronról szóló törvény szerinti átlátható gazdálkodó szervezet végezhet. Kiszervezés esetében a víziközmű-szolgáltató úgy felel a jogszabályban vagy hatósági határozatban meghatározott kötelezettségei teljesítéséért, mintha az adott tevékenységet maga végezné.”

Érdekes módon az eredeti elképzelésekkel szemben a jogalkotó nem azt írta elő, hogy a kiszervezett tevékenységet végzőnek nemzeti tulajdonú társaságnak kell lenni, csupán azt, hogy az ilyen tevékenységet végző társaságnak az NVTtv.-szempontjából átláthatónak kell minősülnie. Ha valaki tanulmányozza az NVTtv. 3.§ (1) bekezdésében foglaltakat, akkor megállapíthatja, hogy ha valaki nem kifejezetten egy Kajmán-szigeteken bejegyzett off-shore céggel akar ilyen tevékenységet végeztetni, akkor meglehetősen szélesek a lehetőségei.

A 45.§ (4) bekezdése tartalmazza a funkcionális holding létrejöttét lehetővé tevő megoldást:

„(4) A kiszervezés mértékének a (2) bekezdésben foglalt korlátozásába nem számít bele, amennyiben a kiszervezés 2012. július 15. napján víziközmű-szolgáltatást végző gazdálkodó szervezet irányába, az alábbi tevékenységek tekintetében történik:

- a./ víziközmű napi üzemben tartása,
- b./ víziközmű hibaelhárítása,
- c./ víziközmű hibaelhárítási ügyelet nyújtása,
- d./ ügyfélszolgálati tevékenység,
- e./ fogyasztásmérő berendezés leolvasására irányuló szolgáltatás,
- f./ díjbeszedési szolgáltatás,
- g./ felhasználási hely ellenőrzése, vagy
- h./ fogyasztásmérő berendezések cseréje.

(5) A (4) bekezdésben foglalt kiszervezett tevékenységet 2014. december 31. napját követően

- a./ kizárólag az állam, települési önkormányzat vagy ezek közös tulajdonában álló gazdasági társaság, vagy
- b./ kizárólag
  - ba./ az a/ pont szerinti gazdasági társaság és
  - bb./ rajta kívül az állam, települési önkormányzat vagy ezek együttes tulajdonában álló gazdasági társaság végezhet.”

Milyen következtetések vonhatóak le a törvény ezen rendelkezéséből?

Az integráció alapvetően két módon történt az elmúlt hónapokban:

Azok a nagy szolgáltatók (regionális állami vízművek és a nagy megyei szolgáltatók), amelyek magabiztosan néztek a törvény hatálybalépése elé, és könnyedén tudták teljesíteni a felhasználói egyenértéket, folyamatosan kötötték meg az üzemeltetési szerződéseket azokkal az önkormányzatokkal, ahol a jelenlegi szolgáltatók nagysága és tőkeereje már előre predesztinálta, hogy nem tudnak üzemeltetési jogot szerezni. Ezekben az esetekben a korábbi szolgáltató további jogi sorsa általában még nem rendezett. Ennek az integrációs folyamatnak egy durvább (és mára egyre gyakoribb) formája, hogy a szolgáltatók egymástól próbálnak településeket elcsábítani (itt nyilván a korábbi szolgáltató helyzete nem merül fel.)

Az integráció másik formája, hogy a települések közös szolgáltatókat hoznak létre a korábbi szolgáltatók össze- vagy beolvasztásával, néha a korábbi megyei vízmű visszaállításának kifejezett szándékával.

A Módosítás lehetőséget teremt arra, hogy azok a szolgáltatók, amelyek 2012. július 15-én víziközmű-szolgáltatást végeztek, jogi értelemben nem, de műszaki értelemben továbbra is víziközmű-szolgáltatóként működjenek, megőrizve teljes gazdasági és jogi önállóságukat.

A megoldás kulcsa egy megbízási szerződés, amelyben az üzemeltetési engedéllyel rendelkező szolgáltató, amely az adott ellátási területre üzemeltetési szerződéssel rendelkezik, kiszervezi a 45.§ (4) pontjában található a.)-h.) pontig terjedő tevékenységek valamelyikét (akár az összest) a korábbi kis szolgáltatónak. Ebben az esetben az üzemeltetési engedéllyel és az ehhez szükséges felhasználói engedéllyel a megbízó rendelkezik, jogilag az ellátási felelőssel és a fogyasztóval ő áll kapcsolatban. Szintén a megbízó viseli az üzemeltetési szerződésből eredő kötelezettségeket, és ő áll helyt a Hivattal szemben a megbízott szabálytalan tevékenységéért is. A korábbi szolgáltató üzemeltetési szerződése

az ellátási felelőssel megszűnik, és a megbízóval kerül szerződéses jogviszonyba.

Érdekességgént megemlítem, hogy az eredeti elképzelés szerint ez a jog a 2012. július 15-én szolgáltatási tevékenységet végző társaságokat csak a 2012. július 15-ei ellátási területre illette volna meg, tehát az alanyi kör területi szempontból is korlátozott lett volna. A törvénymódosítási munka során azonban ez a kitétel rejtélyes módon „eltűnt” a jogszabályból. Jelenleg tehát nincs akadálya annak, hogy a megbízó üzemeltetési joggal rendelkező víziközmű-szolgáltató olyan területre adjon megbízást egy korábbi szolgáltatónak, ahol korábban nem működött. (Ez természetesen csak a megbízó által üzemeltetésbe vett szolgáltatási területen belül igaz, de annak viszont nincs akadálya a jogszabály alapján, hogy az ilyen korábbi kis szolgáltató akár több megbízótól is kapjon megbízást különböző szolgáltatási területekre).

A törvény ugyan nem írja elő, hogy a megbízó és a megbízott holdingba szervezett módon működjenek, azonban a közbeszerzési eljárások miatt mindkét félnek ez lesz a legcélszerűbb megoldás.

A funkcionális holdingokról jelentőségük miatt egy külön cikkben fogok részletesen írni.

Összefoglalva megállapíthatjuk, hogy a víziközmű törvény első módosítása sok kérdésre adott választ, és ha úgy tetszik, még több kérdést hagyott nyitottan.

Mivel a törvény újabb módosítása egyhamar nem várható, ezért a még fennmaradt anomáliákat elsősorban a régóta várt végrehajtási rendeleteknek, másodsorban a most felálló Hivatalnak kell majd állásfoglalásával feloldania. Mindemellett azonban ne felejtjük el, hogy önmagában a törvény hatálybalépése is óriási eredmény.

A magam részéről kérem a kollégákat, hogy a törvény alkalmazásával kapcsolatban felmerülő jogi kérdésekben bizalommal forduljanak akár a MaVíz jogi bizottságához, akár közvetlenül hozzám, elektronikus levél formájában. Minden erőnkkel azon leszünk, hogy segítséget nyújtsunk a sikeres jogértelmezéshez.